

פתחנו את חודש 'אלול' בתחושת רוממות נשגבה. בימים אלו אמהות רבות ליוו את ילדיהן ונפרדו מהם בדרכם ללמוד תורה. אם זה הילד הקט שהתחיל היום את הגן או את התלמוד תורה, והימים הראשונים עם הבכיות בכניסה לגן קורע את הלב של אמא כל פעם מחדש, ואם זה שירתה הבהורים שעוזבים את הבית וחלקם הולכים להיטגר תחת קפסולה למשך ארבעים יום תמימים.

אל תחמיצו את המילים הבאות!

אגב: זו לא סתירה שהם היו די מעצבנים. היו כמה וכמה רגעי משבר ותשישות שאמא כבר חשבה לעצמה: 'די, אין לי כבר כח. שיחזור לישיבה. שתתחיל כבר שנת הלימודים'.

אבל ידוע לך אמא יקרה שמדי בוקר אנו פותחים את תפילת שחרית עם המזמור "הודו לה' קראו בשמח. שירו לו, זמרו לו". מה אמר את המזמור הזה? דוד המלך? לא! אלא מי? הפרות! כן. לא פחות ולא יותר פרות! מי הן הפרות הללו, וכמה הם זכו שעלם שירתם אנתו מתחילים את פסוקי דזמרה מידי בוקר?

אז בקצרה ממש: מעשה שהיה כך היה, עם ישראל יצאו למלחמה וניגפו לפני הפלשתים וארון ברית ה' נלקח למחנה פלשתים. ואז ה' העניש את הפלשתים והיכה בהם מכה רבה, עד שהפלשתים הבינו מעצמם שכל הצרה שלהם מגיעה מארון ברית ה'. והם החליטו לבדוק האם באמת זו הסיבה, או שזה סתם מקרה. מה עשו הפלשתים? 'ועתה קחו ועשו עגלה חדשה (ארון ברית ה' בתוכה), ושתי פרות עלות, ואסרתם את הפרות בעגלה והישבותם בניהם מאחריהם בביהת'. אותה פרה שעליה נאמר "יותר ממגה שעגל רוצה לינק פרה רוצה בניהם", פרה כזו, ברבע שלוקחים את הנוגעים שלה את העגל ונוגלים אותו בבידוד. הרי באופן טבעי פרה בכזו סיטואציה נעמדת על רגליה האחריות ולא מוכנה לזוז בשום אופן. והיה, אם הפרות האלו בניגוד לטבען יהיו מוכנות להתנתק מהעגלים שלהן וללכת לכיוון מחנה ישראל. זו הוכחה מדעית שבאמת ארון ברית ה' שייך לישראל, ולא לפלשתים.

ואכן הפלשתים דבקו האם להשיב את הארון ברית ה' באופן הזה: "ועשו האנשים כן, ויקחו שתי פרות עלות, ויאסרום בעגלה ואת בניהם כלו בבית", וכל הפלשתים עומדים בדריכות מרוחק לראות מה הפרות הולכות כעת לעשות.

כך קרה דבר מפתיע: "ותישרנה הפרות בדרך!!!" בניגוד גמור לטבע שלהן, ומול עיניהם הנדמדות של הפלשתים, הפרות קמו ועזבו את העגלים שלהן ללא כל התנגדות והתחילו ללכת לכיוון מחנה ישראל, ונחז"ל דורשים: "ותישרנה הפרות" - שאמרו שירה. והשירה הזו מלווה אותנו עד היום מידי בוקר: "הודו לה' קראו בשמח... שירו לו זמרו לו".

נעבור כעת לאמהות. לא. אתן לאן אתן פרות. אבל אתן אמהות, ולאמא יש טבע להיצמד לבנה ולא לעזוב אותה, ולא להתנתק ממנה. אמא באופן טבעי לא מסוגלת לעזוב את בנה מאחורי קפסולה מילדית, ולהמשיך הלאה. פרט בכזו סיטואציה נדבכת לריציפה!

אבל הנה, הגיע א' אלול, והגיע הזמן לשלוח את "ארון ברית ה'" לתלמוד תורה, לישיבה, לשלוח אותו ללמוד תורה, לגדול בתורה, ולעשות נחת רוח לאבא שבשמים.

ואותה אמא ואהבת בניגוד גמור לטבעה מנתקת את עצמה בכח מבנה האהוב, מוחה דמעה סוררת, מלאוה ודקו ובשירה: "לך ילדי. לך ללמוד תורה. הרי מאושרת שאתה הולך לישיבה". אמא יקרה: דעי לך שהשירה הזו עולה לכסא הכבוד ונעשים מזה שעשועים גדולים בשמים. אם אנו מידי בוקר מתחילים את פסוקי דזמרה עם שירת הפרות שהתנתקו מהעגלים שלהן בגבורה לכבוד הארון. אז מה נאמר מול נדבך על רבבות נשות ישראל הצדקניות שמנתקות את עצמן מילדית, וקשה להן, ולמרות הקושי הן משררות ושמות ומאשרות עם זה, ומשררות. השירה הזו מתנגנת בשמים לנצח נצחים.

הקב"ה לוקח את הדמעות האלו וסופר אותם ומקרב את הגאולה. כן. "ויהי בנוסע הארון". בדרך כלל משתמשים במילים האלו במקום של לוויה או אובדן, אבל צריך לדעת שכל פרידה היא קצת מוות. כל פעם ש"ויהי בנוסע הילד לישיבה" יש פה פרידה. ובכל פרידה יש קצת, קצת מוות. יש פה עקידת יצחק בזעיר אנפין, וזה קשה.

והילד שלנו אפילו לא יודע את זה. הוא מצידו בטוח שרק לו קשה, כי אמא שוררה בפניו. היא לא ליוותה אותו בשמחה לאוטובוס, והייתה עוסקת רק בלפרד את הקושי שלו. אבל היא? אמא רק שמחה ומאשרת שהוא הולך ללמוד תורה. ורק אחי שדמותו הנתרחה. אז היא הרשתה לעצמה, נתנה דרוך לדמעות שלה. זה לא קל. גם הפרות המדוברות. "הלכו הלך ונעו", ולמרות זאת "ולא סרו ימין ושמאל". כן, הנביא מדגיש שזה לא היה קל! הן הלכו הלך ונעו. אבל אז לא שינה להן את המסלול. למרות הכל הם היו שלמים. ולא סרו ימין ושמאל.

הקידוש ה' הגדול והנורא שהיה אז מלווה אותנו עד היום הזה, והקידוש ה' שהתן, נשים שאננות, עושות בזה שאנתן שולחות את בניכן לבית המדרש, ופינן לא פוסק להתפלל שישמור השם הטוב על בחור החמד הזה שילך בדרך הטובה, כל זה לווה את בניכן בס"ד שיגדלו ויאירו את העולם כולו בתורה ובמעשים טובים. (הרב שמואל פולק. 'אז נדברו').

הלכה ודעת נידונים הלכתיים בסוגיות ה'דף היומיומי'

טבילת בקבוקי יין בשימוש חוזר

שאלה: רכשתי בקבוקי שתיה בקנקן מזכוכית, ורוצני להשתמש בו שימוש קבוע, האם מחוייב אני לטבולו כדין כלי סעודה מזכוכית שנרכשו מנכרי?

תשובה: בשו"ע (יו"ד סי' ק"ב, א') פסק, שהקונה מן הגוי כלי סעודה של מתכת או של זכוכית, או כלים המצויים באבר מבפנים, אף על פי שהם חדשים צריך להטבילם במקוה או מעיין ארבעים סאה. על פי זה דנו הפוסקים בקונוה כלי עם משקה, אם צריך להטביל את הכלי ואם יש חיוב בכך, אם צריך לשפוך המשקה לכלי אחר ולטבול את הכלי ולא להשתמש בכלי עד שיטבול אותו, או שמא יכול להמתין ולהטבילו אחר שיסיים להשתמש בו להוציא מה שבתוכו, ואם אין דעתו להוסיף ולהשתמש בו אחר כך לא יהיה צריך לטבולו.

הפוסקים כתבו כמה טעמים להיתר השימוש בלא טבילה. בשו"ת מהרי"ל דיסקין (סי' ה' אות קלו') כתב, שהקונה כלי עם משקה, אינן צריך לשפוך המשקה ולהטביל הכלי, לפי שההשתמשות בהוצאת המשקה מהכלי אינה חשובה השתמשות בכלי דרך מעשה, אלא בשב ואל תעשה, ואינה מחייבת טבילה. ובשערים מצויינים בהלכה (סי' ל"ז) הביא עוד טעם לפטרם מטבילה, לפי שהכלי בטל אגב המאכל, ולמד כן מהמבואר בסוגיות הגמ' עירובין דף כז: שקונים קנקנו של היין במעות מעשר שני אגב היין שבתוכו, הרי שאף שעיקר מצוות מעשר שני היא לקנות המאכל ולאכול בירושלים, מכל מקום מותר לקנות בממון זה גם את הקנקן, מפני שבטל עמו. ואם כן אף לעניין טבילה בטל הוא לגבי המשקה ואינו חשוב כלי בפני עצמו ואינו טעון טבילה. וכענין זה כתב באגרות משה (שו"ת, יו"ד ח"ב סי' מ') בדין קנקנים וצלוחות שיש לישראל מחמת שלקח מנכרי יו"ש ושאר משקין שאין נוצרים אלא בכליהם, ומסתבר שאין צריכים טבילה, ואף כשרוצה להשתמש בכלי זה למשקים אחרים אחר שנתרנו, וטעמו הוא משום שהכלי בטל לגבי המשקין שבתוכו. ובפרי השדה (שו"ת ח"ב סי' קט') וחלקת יעקב (שו"ת יו"ד סי' מג') דעת הפוסקים לקנות את הצלוחית, וכיוון שאין מתכוונים לקנות את הכלים א"צ לטבולם. אך בספר טבילת כלים (פ"ד הערה יט') ובארחות רבינו (ח"ג סי' נג') הביאו שדעת החזון איש שצריך לרוקן קופסאות שימורים מיד אחר שפתחו אותם, כדי שלא להשתמש בהם כשאינם טבולים. אך בתשובות והנהגות (ח"ה סי' רנ"ח) הביא בשם הגר"ן קרלינץ זצ"ל בעל החוט שני שהקונה מגוי קופסאות שימורים המצויים שפתיחתם נעשית על ידי חיתוך הפח בצידו העליון, אינם צריכים טבילה, ואף מותר להשתמש בהם להכניס לתוכם מאכל אחר. וטעמו לפי מה שכתב החו"א (או"ח סי' נא' ס"ק יא') שאסור לפתוח קופסאות אלו בשבת, שכיוון שסתומים מכל צד אין להם שם כלי, וכשעושה לו פתח נעשה כלי, ואם כן אף לענין טבילת כלים, כל זמן שהכלי סתום אין זה כלי, ופתיחת הקופסא היא עשיית הכלי, ולכן אם פתחו ישראל הרי זה כלי שעשאו ישראל שפטור מטבילה.

ובעל התשובות והנהגות השיג על זה, שכיוון שכל הדיוט יכול בנקל לפתוח הקופסא, לכן יש עליו שם כלי כבר קודם הפתיחה, ודווקא כשהכלי מחוסר מעשה אומן את זה כלי, אבל כשמחוסר מעשה הדיוט יש עליו שם כלי, ואינו דומה לחיובי שבת שחייב גם בתיוקן מעשה הדיוט.

ניתן להאזנה בקו השיעורים של "שערי דעת" 074-740-32-90 ללמוד: לחכמים לרעת. או בקול הלשון *6761

לקבלת הגליון במייל: 7676400@gmail.com

המערכת: "שערי דעת" רח' המגינים 32 ת.ד. 1778 טבריה טלפקס. 077-4102298 דוא"ל: Shaare.daat@gmail.com

ניתן להיות שותפים באמצעות "נדרים פלוס" שערי דעת - טבריה

פניני דעת

גליון לעמלי התורה ונשאי דגלה בעיה"ק טבריה ת"ו

גליון מס' 100 פרשת 'כי תבוא' טו אלול ה'תש"פ

גליון 100 גליון ה-100

כן, זה הגיע!

לעמוד בשערי הגליון מספר ה-100 אינו דבר של מה בכך, ואילו המשוב המופלא של ציבור האברכים וקוראי העלון החשובים, דומה שלא היינו מגיעים לכך, כעת חובתינו וזכותנו לומר לכם תודה, תודה על תשומת הלב, תודה על הביקורת הבונה, תודה על הטיפיחה החביבה, ותודה על המילה הנכונה. סבורים אנו כי מגיע לקוראיו מן המיטב, ואכן לענ"ד נראה כי אנו עובדים על המילה בכך, ועידון על כך תגובותיהם הנפלאות והתועלת הרבה אשר הנכם מפקינים מן העלון, עלון כשמו כן הוא 'פניני דעת', דברים יקרים ומפלאים מדעת תורתנו הקדושה, מן עץ החיים, עץ בו, ומאשר את כל תומכיו.

מטרת העלון מגשימה את עצמה בהיותה הבמה של בני התורה בעיה"ק טבריה, מקום נכבד להרצת תורה ע"י האברכים החשובים בשמם או בעילום שמם, כלי ביטוי להצמיח ולגונן מתוכו ת"ח ובעלי תורה אשר הגיגיהם ודבריהם יועלו על הכתב ויעמדו לפני הציבור למבחן, ואכן הדברים פועלים בדיוק כך, אין מאמר הלכתי אשר לא עובר את עיניהם הבוחנות והמשקוקות של עמלי התורה אשר מעיינים בדבר, ונשאים ונותנים כדרכה של תורה. זאת המטרה שהצבנו לנגד עינינו... המשך בעמ' 4

עברו וגם שנתעני עם הביכורים לביהמ"ק זכור וזכור את מוצאך ואת הצרות אשר עברו עליך, את אותו ארמי אובד אבי אשר ביקש להרוג את ראשיתי, ואז מתוך הודאת הצרות יבוא השבח על הישועה ותגדל ההודאה ליוצר הבריאה.

ושמא תאמר תלוי מי הוא בעל המעמד? אי מלך ישראל נושא הוא את הביכורים על כתיפו לאות הכנעה, כי כולם שווים לפניו יתברך, מידת הכנעה אופפת את כולם. וזה בוודאי מזכיר לנו את יום הדין הגדול והנורא הקרב ובא, יום אדיר בימי שנה, יום בו צריכים להתכונן אליו בארבעה חלקי הכפרה, עזיבת החטא - החרטה - בקשת הסליחה וההחלטה, ארבעה אלו אשר רבינו יונה נגאם ושורשם ברס"ג ודווקא בשנה ששומעים אנו את צ"ח הקללות המפלחות את ליבנו כחץ, וכאלם אנו להתנחם ולקוות לאהבתו של בורא העולם אלינו, כי את אשר יאהב ה' יניח וכא את בן ירצה, הרי לפשט את ליבנו נתכווין, הן זהו התרופה הנפלאה ליצרנו הרע. יתן ה' ונשפר מעשינו לעשות נחת רוח ליצרנו.

מאמר ודעת על פרשת השבוע. מאת רב ביהמ"ד שליט"א

"הכרת הטוב עדי היתכן? וכוחה כמחוללת ישועות"

פרשת השבוע פותחת בדיון מצוות הביכורים, "והיה כי תבוא אל הארץ אשר ה' אלוךך ונתן לך נחלה ויורשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר ה' אלוךך ואתן לך ושמת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר ה' אלוךך לשכן שמו שם" (דברים כו, א-ב).

רבתי, מה כתוב כאן? תפתחו משנה בביכורים, תפתחו רמב"ם בהלכות ביכורים, מה היה סדר הביכורים?

אדם היה רואה תאנה שבכרה, היה קושר עליה גמי, היה רואה רימון שבכר, היה קושר עליו גמי. הבה ונתאר לעצמינו את הזמן שבו ביהמ"ק היה קיים, אם אדם גר בטבריה או בצפת, או גר באחד המושבים בצפון, והיה צריך לעלות לירושלים, הוא היה משבית את עצמו ממלאכה שבועיים ימים, או לפעמים חודש ימים, כי אסור ללכת לירושלים יותר משתי ימות ביום. הולכים בכנופיה, כל אנשי מעמד (הישראלים שמתפללים וצמים שבטוב בו משמר הכהנים עובד בבית הקדש). מתכנסים לעירו של מעמד, יש שור שהולך לפניהם, חליל מגן, וכל הדרך שרים: "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך" ותהילים קכ"ב, א'.

אדם שיש לו בחצר, כמה עצים, עצים של רימונים, עצים של תאנים, הוא אפילו לא חקלאי, משבית עצמו ממלאכה. הוא עובד בתור חיט, בתור סנדלר, הוא סוגר את העסק שלו לחודש ימים, עולה לירושלים עם כמה רימונים או תאנים.

שואל האלשיך הקדוש - מה כל החרדה הגדולה הזאת, על מה שאדם מביא פחות משהו פרטים, ומשבית עצמו ממלאכה חודש ימים, למה?

התשובה היא - כי עיקר המצוה של הבאת ביכורים, באה לבטא את ענין הכרת הטובה. אדם בא להכיר טובה, על תאנה ורימון. אדם כזה ידע להגיד תודה רבה, על השפע הגדול שהקב"ה נתן לו.

הגאון רבי עקיבא איגר, אומר ביאור חזק לפסוק בתהלים ג', {כג} "זבח תודה יכבדני ושם דרך אראנו בישע אלקים". זבח 'תודה' - אדם שיודע להגיד תודה, על מה שהוא מקבל מהקב"ה, הוא 'שם לעצמו דרך', שיראה בישועת ה', הקב"ה יושיע אותו.

לכן, כשאדם מביא ביכורים, הוא יכל לבוא ולעמוד בעזרה ולהגיד - ריבונו של עולם, אני לא אז מפה, ידע שתעשה את צרכי היום. למה? זבח תודה - אדם שיודע להגיד תודה, אדם כזה, יכל לבוא ולדרוש מהקב"ה, כי הקב"ה אומר שם דרך אראנו בישע אלקים, אדם כזה, מובטחת לו הישועה מהקב"ה.

כותב רבינו יונה (שערי תשובה, שער רביעי) - "וכן בענין ההודאה על הטובה נאמר (תהלים נב) "אודך לעולם כי עשית ואקוה שמך כי טוב נגד חסידך". כירושלמי - אודך על הטובה שעשית עמדי. ונבטור על אקוה להתמדת טובתך.

מצויים הם סמוך לימים הנוראים הבעל"ט, ויש להתבונן בסדר העבודה שלנו, שנתחיל לומר אותם, בע"ה החל מראש השנה, ועד למוצאי יום הכיפורים. סדר התפילה שתיקנו לנו אנשי תשובה הגדולה, להוסיף בתפילה, בימים הנוראים ובעשרת ימי תשובה, כמה וכמה נוספות. יש תוספות שמעכבות, שזה 'המלך הקדוש', אם לא אמר, חוזר. 'המלך המשפט' לא חוזר, וארבעת התוספות הנוספות לא חוזר.

הבה ונתבונן, הסדר של הבקשות מתחיל בהתחלה במינוחם - זכרונו לחיים מלך חפץ בחיים, כתבנו בספר חיים למען אלקים חיים, מבקשים את המינוחם - חיים.

אמנם זה לא מינוחם, אלא מקסימום, אבל מבקשים את המינוחם שבחיים. משם ואילך, באה הבקשה - מי כמך אב הרחמים זוכר יצוריו **ברחמים לחיים**. מקודם ביקשתי רק חיים, איזה חיים? יש כל מיני סוגים של חיים - יש בני-אדם שנוקאים חיים, אבל רח"ל הם צמחים, אבל זה חיים מינוחם. אז אנחנו מבקשים - ריבונו של עולם, אני מבקש ממך מינוחם של חיים, אבל חיים ברחמים. רחמי, פירוש הדבר, שאני יוכל ללכת על הרגלים, שאני יוכל לאכל לבד. לשתות לבד, ואני יוכל ללמוד לבד - זה חיים ברחמים.

ובסוף התפילה, כתאום אדם אזור אומץ - "וכתוב **לחיים טובים** כל בני ברייתך". הוא כבר דורש! לא רק תאום ברחמים, אלא חיים טובים!

ריבונו של עולם, אולי אני יסביר למה אני מתכוון 'טובים' - "ובספר **חיים ברכה ושולם ופרנסה טובה וישועה ונחמה ונדרות טובות**..."

מאיפה תאום אתה מקבל כאלה שרירים? לפני עשרים דקות, ביקשת רק קצת לנשום בלי בלון חמצן, ופתאום יש לך רשימה, ואם זה לא מספיק, יש אחרי זה, עוד 44 'אבינו מלכנו', מאיפה בא כל האומץ הזה?

אמר המגיד רבי ברוך רוזנבלום, שהתשובה בזה פשוטה מאוד - בהתחלה, אתה רק מבקש, אחרי שאתה אומר **מודים אנחנו לך על חיינו המסורים בידך... אתה יכול לדרוש!** אדם שיודע להגיד 'תודה רבה', ולהשתחוות לקב"ה, אם אדם בא בצורה הזאת, זה כמו שהוא הביא ביכורים. מביא ביכורים ואומר "איני ז, זמכאן, עד שתעשה בקשתי היום". למה? כי אתה יודע להגיד 'תודה רבה'.

המשך בעמ' 4

הווא עובדא סיפור לשולחן השבת

חיים באמונה עם הקב"ה ומוותרים - זוכים להצלחה

מספר אברך בעל המעשה, שהתגורר בדירה בת חדר וחצי. המשפחה גדלה, ולכן היה צריך לרכוש דירה גדולה יותר.

לבסוף, בשל התקציב, שעמד לרשותו, התפשר על דירה בת שני חדרים וחצי שיש בה אופציה להרחבה, וכל הרישיונות והאישורים היו כבר מוכנים. כמובן, מחיר הדירה היה יקר יותר בגלל האישורים להרחבה. אבל היה שווה לשלם יותר, כדי שיוכל לבנות כנישתאשר לו בעתיד.

בשנתיים, השכן מבחינן ממול בנה, ופתח חלונות מול המקום שהאברך היה אמור לבנות. בן חלף זמן מה עד שהאברך השיג את הכספים לבניה. הוא בירר על קבלן טוב ואמין, הוכנה תוכנית, והעבודה עמדה להתחיל בשעה טובה.

והנה נקישות על דלתו. בפתח עמד השכן וטען כלפיו: "אם אתה תבנה, אתה תהרוס לי את הבית!", הוא טען בלהט. "אתה תאפיל לי את הבית, ובנוסף תוכל להסתכל לי בתוך הבית. כפיצור, אני לא מוכן שתבנה!".

אומר לו האברך: "יש לי רישיונות מהעירייה והיתר בניה להרחיב את הדירה. למעשה, קניתי את הדירה רק בגלל האפשרות להרחיב, אתה הוא זה שלא היית בסדר ופתחת חלונות שלא כדיון".

"אני מדוע לך דבר אחד: אם אתה תבנה, אני אעמוד מול הטרקטור ואשכב מתחת הגלגלים ולא אתן לך לבנות. אתה פה לא תבנה!!!" - אמר השכן ויוצא מבית האברך. האברך היה נסער מאוד וסיפר לאשתו את מה שאירע. "קח אותו לדיון תורה, מייעצת האשה. אולם בעלה עונה לה: "אני לא מחפש לריב".

"מי מדבר על לריב? דיברתי על דיון תורה, שם יפסקו עם מי הצדק". "ראיתי עם מי יש לנו עסק, גם כשנלך לדיון תורה, יהיו מריבות גדולות. אני לא רוצה לריב", הוא מסביר.

"אני לא מבינה אותך. צפוף וקשה לנו עכשיו, עברנו לדירה הזאת כדי להרחיב, ומה יהיה? הכול יישאר תקוע?".

הוא מתלבט: יש רישיונות מוכנים, המשפחה גדלה בינתיים. מה יהיה? איך נסתדר? מה לעשות, לבנות או לא לבנות?... האשה לוחצת ורוצה שכבר יתחיל את התהליך הבניה. "אנחנו צודקים במיליון אחוז, אבל אולי נלך לפנינו משרות הדין?".

ואשתו עונה לעומתו: "אל תהיה צדיק הרבה! אל תשכן שאהה צדיק על חשבוני ועל חשבון הילדים, צריך ללמד את השכן הזה לקח פעם אחת ולתמיד. ואדרבה - כבר דוד המלך ע"ה אמר: 'עם נבר תתברר ועם עקש תתפלל!'"

לבסוף שכנע אותה להתמתן עוד זמן מה, עד שיראו מה ילד יום. חצי שנה חלפה והאברך המשיך ללמוד בכולל. יום אחד הגיע יהודי מבוגר וביקש ללמוד תורה. הוא קבע חברותא עם האברך. לאחר מספר ימים, כאשר הרגישו עצמם כידידים, שאל החברותא את האברך: "כמה ילדים יש לך?".

"שישה ילדים, בלי עין הרע".

"ובמה חדרים יש לכן?" הקשה היהודי.

"שניים וחצי".

"איך אתם מסתדרים עם שישה ילדים בשני חדרים וחצי?".

"באמת קשה לנו. קניתי את הדירה במטרה להרחיב אותה ולבנות עוד חדרים, ויש לנו את כל האישורים, אבל השכן מהבנין ממול מתנגד".

"מה זה מפרע לך?".

"הוא פתח חלונות מול הדירה שלי, וטוען שהבניה תחסום לו את האור ותפגע בפרטיות שלי".

אמר החברותא: "אתה רואה שאני אדם מבוגר. את שנותי העברתי במסחר, והשנים שלי מעכשיו הן קודש לתורה ומצוות. הייתי סוחר, הרווחתי הרבה כסף, ואת הכסף שלי אני לא אקח לקבר, נכון?".

האברך מביט בו בשתיקה ולא מבין את פשר ההשתפכות הפתאומית. החברותא מבחין בתמיחה שלו ומחייך: "אני מבקש ממך, שתלך ותקנה עכשיו דירה חדשה בת חמישה חדרים, יפה ומסודרת. תמכור את הדירה שלך ואת הפער בין שתי הדירות אני משלים".

"מה פתאום? מדובר בסכום ענק!!!"

"שמעת מה שאמרתי לך? עבדתי כל החיים שלי, ואני צריך להגיע עם משהו לעולם הבא. כל רגע שאאתם תגורו בדירה החדשה, יהיה מצווה שלי".

בסופו של דבר, האברך שמע לעצת החברותא. קנה דירה גדולה, מרווחת ויפה באזור מצוין, והכל בא על מקומו בשלום.

אין ספק, שהניסיון היה קשה ביותר. הוא ראה איך פסקו השכן מנצל את ליבו הטוב, ושתק. כיצד השכן הרשה לעצמו לעשות כן? לעצמו ולבנות על חשבונו - ולמרות זאת לא רב אתו. כאשר יש שנאת חינום - יש חורבן, צער וסבל. כאשר חיים באמונה עם הקב"ה ומוותרים - זוכים להצלחה. (פניני עין חמד).

רעיונות ודעת

הכתובת הנכונה

ביום רביעי האחרון נקבעה לי פגישה במשרד השוכן בבניין משרדים גדול באחת מערי הארץ. כשהגעתי לשם, ראיתי שזה בנין בן 15 קומות, שבכל קומה עשרות משרדים. חיפשמתי ובלט המודיעין שבכניסה לבניין - אין שם המשרד הנ"ל לא הופיע שם.

עמדתי אובד עצות. לא שמרתי אצלי בית א'ם הטלפון של המשרד. עמדת המודיעין בכניסה היתה ריקה, נותרו עוד כשתי דקות למועד הפגישה. מה עושים? בהתחלה חשבתי לחפש רגלי את המשרד בכל הקומות, אבל כבר לאחר הקומה הראשונה הסתבר לי שהחיפוש הזה יארך לפחות שעה תמימה.

ואז, כמין הארה רב רגע, החלטתי: הקב"ה יודע מה אני מחפש כאן, והוא יכוון את צעדיי. נכנסתי למעלית, לחצתי אינסטנקטיבית על לחצן מס' 9. המעלית הגיע לקומה 9, הדלתות נפתחו, ומול עיני הופיע בכל הדרות השלט של המשרד המבוקש...

מעבר להשגחה הפרטית המופלאה, ולמדי מלך עוד משהו. הסייעתא דשמיא הזאת לא היתה לאחר תפילה בדרשות שלוש מעומק הלב, ולא לאחר התעמקות של שעה תמימה בשער הביטחון - זו היתה מחשבה מהירה כבדק, שלא לקחה יותר מחמש שניות. אבל היה היתה אמיתית, מתוך שכנוע מלא. וזה הספיק כדי לפעול את הישועה, ושמשמים ינחו את צעדיי למקום המדויק אליו הייתי צריך להגיע. (דרשו - א', כ.).

המשך 'מאמר ודעת' מעמ' 2

אדם שיודע להודות לקב"ה, אדם כזה יכל לבקש!

בעולם השיבות תמיד היו אומרים, שכל אחד ואחד, כשמגיעים הימים האחרונים לפני ראש השנה, כל אחד צריך לשבת עם עצמו, לא לחכות לסדר התפילה, שעה ביום לפחות, ולעשות חשבון נפש עם עצמו. הקב"ה נתן לך שנה שלמה ב"ה, אתה חי ב"ה, פרנסה, בריאות... על כל דבר ודבר אפשר להודות.

ואילי פינו מלא שירה כים ולשוננו רנה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע אין אני מספיקין להודות לך ה' אלקיננו... כמה בן-אדם צריך להודות! ב"ה יש לו פרנסה, יש לו אישה, ילדים, נחת... הרי על כל רגע, אנחנו צריכים להודות ולהלל, ולכן, הימים האלה שנתרו לנו עד ראש השנה, ודאי שכל אחד צריך לתפוס את עצמו, כמה דקות ביום, 10-20-30 דקות, לשבת ולהודות לקב"ה, לא רק בסדר התפילה!

בספר 'צדיק תכמר יפרח' (פרק ל"ב - טוב להודות לה), מובא כי מרן רה"י הגרא"ל שסיפק זצ"ל היה יום נהוג יום יום, להודות ולשבח לקב"ה על כל חסדיו שעשה ועושה עמו. והיה אומר: "הנה כל משפחתי נהרגו בשואה ואני היחיד שנשארתי, ובמקלי עברתי את הירדן הזה (ותירגם 'הים התיכון'). ועתה ה' זיכני להקים משפחה, ויש לי חתנים ת"ח כאלו גדולי תורה, ובנים חשובים מאוד. וה' זיכני להוציא ספרים, כמה שה' מטיב עמיי!

הכל חסד! הנה יש גדלים ממני שצאו מגבי לקסוליהם ולא זכו לחבר ספרים, ועמי ה' כל כך מטיב לא לפי המגיע לוי! וכן כמה אנשים בגילי אין מי שיעזור להם? ולי ב"ה הבנים שלי, הנכדים והננים שלי כולם עוזרים לי!"

עשמה רבות היה פורץ רבינו בכבי ובקושי הצליח לדבר, והרים ידו ואמר: "כמה חסדים ה' עושה עמיי! כמה אני צריך להודות לה; הנה הוצאתי ספרים ועוד דברים טובים, ומה אני משיב לך? כל כך אני צריך להודות! כמה חסד ה' יש, שבמקומות שונים שאני מופיע לדבר - יש חיזוק!"

בליל שני של ר"ה האחרון לחיינו, אמר לנכדו: "אתם צריכים פרי חדש כדי לברך 'שהחיינו' בליל יו"ט שני של ר"ה, אבל אני איני צריך טעם למה לומר 'שהחיינו!' הלא נשארתי בחיים בנס גדול! אני לא צריך פרי חדש כדי לומר 'שהחיינו!', וכשאמר דברים אלו, זלגו עיני הטהורות דמעות של שמחה והודיה להש"ת על חסדו הגדול.

אין לתאר כיצד היה נראה המרא, אשרי שרבינו פורץ בכבי ואומר, "מה אני אענה להקב"ה שכל כך הרבה טובה עושה לי, ומה אני החוזרת לוי... כמה אני צריך להודות לה, אין אחד בעולם שהקב"ה עושה עמו חסד כמו שעשה עמי ומה אני משיב לך?"

ומה נענה אנחנו כמה צריכים אנו להתחזק בענין ההודיה והכרת הטוב להש"ת.

המשך - גליון ה-100 מעמ' 1

להגדיל תורה, להרבות דביבוק ופולפול חברים להוציא האמת לאורה. דמיום שחרב בית המקדש אין לו הקב"ה אלא ד' אמות של הלכה.

בהזדמנות נפלאה זו מרגישים אנו חובה נעימה להודות לכל העומדים לימינו, ומסייעים בכל מאודם אונם ומרצם להוצאתו והצלחתו של העלון הנכבד הזה, על מנת שיצא בהידור, וכן לר' אדיר אלפסי (דפוס 'אייס') שתשקיע מזמנו מידי שבוע בהדפסת העלון. תודה מיוחדת תקבע על כאן מקומה לכותבים הנכבדים אלו ששמם מפאיר את המאמרים ואלו אשר בעילום שםם חפצים, ישלם ה' פעלם ותהי ששורתם שלמה מעם ה' יתברך, יזכו ויפוצו מעינותיהם חוצה וזכו להגדיל תורה ולהאדירה.

וכצאתנו את ההודאה, נישא תפילה לבורא העולם שייסיענו על מעשי רצונו וכשם שעזרנו עד השתא יעזרנו גם הלאה, להוציא עלון זה מידי שבת בשבתו.